Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2865/2011, ECLI:CZ:NS:2013:29.CDO.2865.2011.1

Číslo: 22/2014

Právní věta:

Do skončení konkursního řízení, dokud konkursní soud nerozhodne o tom, zda a v jaké výši schvaluje hotové výdaje bývalého správce konkursní podstaty, případně výdaje, které bývalý správce konkursní podstaty vynaložil z prostředků konkursní podstaty jako náklady spojené s udržováním a správou konkursní podstaty (ať již v usnesení, jímž současně schválí konečnou zprávu podle § 29 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2007 nebo v usnesení vydaném pro bývalého správce konkursní podstaty za přiměřené /analogické/ aplikace zákona č. 328/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2007 před schválením konečné zprávy), není oprávněn posuzovat účelnost vynaložení těchto hotových výdajů a nákladů spojených s udržováním a správou konkursní podstaty obecný soud ve sporu vedeném mezi současným správcem konkursní podstaty (jako žalobcem) a bývalým správcem konkursní podstaty (jako žalovaným).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.11.2013

Spisová značka: 29 Cdo 2865/2011

Číslo rozhodnutí: 22

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Konkurs, Náhrada škody, Správce konkursní podstaty

Předpisy: § 29 ZKV ve znění do 31.12.2007
§ 31 odst. 2 ZKV ve znění do 31.12.2007
§ 420 obč. zák.
§ 8 ZKV ve znění do 31.12.2007

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobou podanou 11. 6. 2001 se JUDr. V. H. jako tehdejší správce konkursní podstaty úpadce Zemědělské družstvo Z. „v likvidaci“ domáhal vůči žalovanému (JUDr. J. Č.) jako bývalému správci konkursní podstaty úpadce zaplacení částky 946 840 Kč s 15% úrokem z prodlení za dobu od 20. 12. 2000 do zaplacení.

Žalobu odůvodnil tím, že po převzetí funkce správce konkursní podstaty úpadce (kterou mu ale žalovaný nepředal) zjistil, že žalovaný v době od 1. 7. 1995 do 31. 12. 1999 účtoval a vyplatil si k tíži

konkursní podstaty celkem 946 840 Kč (na základě 5 faktur v roce 1995, 12 faktur v roce 1996, 12 faktur v roce 1997, 1 faktury v roce 1998 a 1 faktury v roce 1999). Ve všech případech šlo o účtování paušálních náhrad nákladů „za výkon správy konkursní podstaty“, případně o účtování „nákladů spojených s udržováním a správou podstaty“ (§ 31 odst. 2 písm. b/ zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání – dále též jen „ZKV“).

Podle skladby jednotlivých faktur (jejich textu), jde o paušalizované náklady, které by měl žalovaný vynaložit (jízdné osobními automobily) a o režijní náklady (telefon, fax, nájem kanceláře, vodné, stočné, otop), na které by měl žalovaný nárok k úhradě z konkursní podstaty dle ustanovení § 31 odst. 2 písm. b) ZKV za předpokladu, že účtované a proplacené částky by byly skutečně vynaloženými náklady. Věřitelský výbor však na svém jednání dne 22. 11. 2000 konstatoval, že „mu není známa skutečnost, že by kdy dal souhlas předchozímu správci k čerpání paušálních výdajů na udržování a správu konkursní podstaty“.

Poté, co žalobce vyzval žalovaného k vyúčtování skutečně vynaložených nákladů za celé období jím vedeného konkursu, mu žalovaný odpověděl dopisy, v nichž uvedl, že: Součástí konkursního spisu, který je veden u Krajského soudu v Ostravě, jsou jednak pravidelná hlášení o průběhu konkursu, včetně nákladů, a dále zápisy ze schůzí věřitelského výboru. (…) Pokud se týká cestovních nákladů, pak byly vedeny cestovní příkazy, které Vám musely být předány.“

Tyto doklady však nejsou součástí předané dokumentace, zápisy věřitelského výboru neobsahují schválení paušálních výdajů a skutečné výdaje tak žalovaný ke dni podání žaloby nedoložil. Konkursní soud pak usnesením ze dne 5. 12. 2000 uložil žalovanému, aby do konkursní podstaty úpadce vrátil částku 946 840 Kč. S odkazem na ustanovení § 8 odst. 2 a 3 ZKV žalobce z řečeného dovozuje, že žalovaný nepostupoval „s odbornou péčí“, když účtoval a nechal si zaplatit z konkursní podstaty žalovanou částku jako paušální výdaje – náhrady. Účastníci řízení (ve smyslu § 8 odst. 3 ZKV) jsou členy věřitelského výboru, kteří neuzavřeli se žalovaným „dohodu‘‘ o paušalizaci náhrad hotových výdajů a taková dohoda by byla dle dikce § 8 odst. 2 ZKV absolutně neplatná. Žalovaný se svým jednáním úmyslně obohatil na úkor konkursní podstaty ve smyslu § 451 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, když mu bylo plněno bez právního důvodu.

Rozsudkem ze dne 22. 12. 2009 uložil K r a j s k ý s o u d v Ostravě žalovanému (JUDr. J. Č.) zaplatit žalobkyni (JUDr. M. U., coby současné správkyni konkursní podstaty úpadce Zemědělské družstvo Z. „v likvidaci“) do tří dnů od právní moci rozhodnutí částku 270 000 Kč s 15% úrokem z prodlení za dobu od 20. 12. 2000 do zaplacení (bod I. výroku), zamítl žalobu co do požadavku na zaplacení částky 676 840 Kč s 15% úrokem z prodlení za dobu od 20. 12. 2000 do zaplacení (bod II. výroku) a rozhodl o nákladech řízení (bod III. výroku).

Šlo o v pořadí třetí rozsudek soudu prvního stupně o věci samé. První rozsudek (ze dne 15. 1. 2004), jímž soud prvního stupně žalobě vyhověl pro zmeškání žalovaného, zrušil Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 8. 2. 2006. Druhý rozsudek (ze dne 19. 4. 2007), jímž soud prvního stupně žalobě opět vyhověl, pak zrušil Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 30. 9. 2008.

Soud vyšel z ustanovení § 8 odst. 2 a 3 a § 11 odst. 5 ZKV a dále z ustanovení § 106 a § 420 odst. 1 obč. zák., přičemž dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

> *1) Žalovaný si za výkon správy konkursní podstaty vyplatil z konkursní podstaty, fakturami uvedenými v žalobě, částky v celkové výši 946 840 Kč formou paušálních náhrad, aniž bylo vydáno soudní rozhodnutí, které by ho k této výplatě opravňovalo. Naopak (konkursní) soud jej usnesením ze dne 5. 12. 2000 vyzval, aby takto vyplacenou částku vrátil do konkursní podstaty.*
>
> *2) Ač k tomu byl (konkursním) soudem vyzván, žalovaný neuvedl konkrétní částky představující*

(dle jeho tvrzení) pohledávky za podstatou, které si jednotlivými fakturami účtoval, ani nedoložil důkazy prokazující oprávnění předmětné částky účtovat.

3) Správce konkursní podstaty má nárok na odměnu a náhradu hotových výdajů, ovšem ty musí být řádně vyúčtovány. Žalovaný tak porušil povinnost uloženou správci zákonem (tj. postupovat při výkonu funkce s odbornou péčí) a rovněž povinnost uloženou mu (konkursním) soudem, když nesplnil usnesení soudu, aby vyplacené částky vrátil do konkursní podstaty úpadce. Žalovaný tak konkursní podstatě způsobil škodu, když si z ní vyplatil žalovanou částku, aniž ji řádně vyúčtoval (tj. aniž uvedl konkrétní částky ke konkrétním pohledávkám za podstatou). Je evidentní, že předmětná škoda na konkursní podstatě vznikla zaviněným jednáním žalovaného, který jednal v rozporu se zákonem a nesplnil, co mu uložil (konkursní) soud. Mezi škodou a jednáním žalovaného tedy existuje příčinná souvislost. Jak vyplývá z dikce ustanovení § 8 odst. 1 a 2 ZKV, za škodu vzniklou v důsledku porušení povinnosti uložené správci zákonem nebo soudem v souvislosti s výkonem funkce správce odpovídá správce ustanovený soudem podle § 420 odst. 1 obč. zák.

4) Jelikož žalovaný nesplnil výzvu (konkursního) soudu a předmětnou částku ve stanovené lhůtě nevrátil do konkursní podstaty, vzniklo žalobkyni v souladu s ustanovením § 369 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, právo požadovat zákonem stanovený úrok z prodlení od 20. 12. 2000 do zaplacení a žalovanému vznikla povinnost požadovaný úrok z prodlení zaplatit.

5) Tvrzení žalovaného, že náklady vynaložené na správu konkursní podstaty byly projednávány s věřitelským výborem a pravidelně zasílány konkursnímu soudu, považuje soud za účelové, neboť žalovaný si musel být vědom skutečnosti, že dohody správce uzavřené s účastníky řízení o jiné odměně nebo náhradě jsou neplatné a že o přiznání odměny či náhrady hotových výdajů rozhoduje soud. Rovněž k poskytnutí zálohy k úhradě výdajů správce věřiteli, na základě rozhodnutí věřitelského výboru, je nutný souhlas soudu. Tento souhlas žalovaný nepředložil ani neprokázal, že věřitelský výbor náklady účtované fakturami uvedenými v žalobě projednal a schválil.

6) Žalovaný vznesl námitku promlčení a všechny žalované pohledávky, které vznikly před 3. 10. 1998, kdy končí dvouletá subjektivní promlčecí doba (tedy pohledávky v celkové výši 676 840 Kč), jsou promlčeny ve smyslu ustanovení § 106 obč. zák.

7) Námitka nedostatku aktivní věcné legitimace žalobkyně ve sporu není důvodná vzhledem k ustanovení § 13 odst. 4 a 5 ZKV (ve spojení s ustanoveními § 8 odst. 6 a § 66a odst. 7 /správně odst. 1/ ZKV) a k ustanovení § 171 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu.

K odvolání žalovaného V r c h n í s o u d v Olomouci rozsudkem ze dne 3. 11. 2010 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé ohledně částky 270 000 Kč s 10% úrokem z prodlení za dobu od 20. 12. 2000 do zaplacení (první výrok) a změnil jej ve stejném výroku tak, že ohledně dalšího úroku z prodlení ve výši 5 % z částky 270 000 Kč za dobu od 20. 12. 2000 do zaplacení žalobu zamítl (druhý výrok). Dále rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů (třetí a čtvrtý výrok).

Odvolací soud dospěl po přezkoumání odvoláním napadeného vyhovujícího výroku o věci samé a po doplnění dokazování výzvou původního žalobce z 28. 11. 2000 k následujícím závěrům.

1) Pro posouzení důvodnosti podaného odvolání je podstatné přezkoumání závěru soudu prvního stupně, že si žalovaný neoprávněně vyplatil fakturu č. 1 z 25. 11. 1998 a fakturu č. 2 z 12. 11. 1999.

2) Fakturou č. 1 účtoval žalovaný úpadci (konkursní podstatě) náklady spojené s udržováním a správou podstaty za období od 1. ledna 1998 a do 31. prosince 1998 ve výši 120.000,- Kč, jež měly sestávat z jízdného označeným osobní vozidlem („dohodnutý paušál“) ve výši 108.000,- Kč, z částky 6.000,- Kč za telefon a fax a z částky 6.000,- Kč za elektrickou energii.

3) Fakturou č. 2 účtoval žalovaný úpadci (konkursní podstatě) náklady spojené s udržováním a správou podstaty za období prvních deseti měsíců roku 1999 ve výši 124 000 Kč a za měsíce listopad a prosinec téhož roku ve výši 24 762 Kč, spolu s daní z přidané hodnoty ve výši 1238 Kč, tedy celkem částku 150 000 Kč, aniž by v této faktuře jednotlivé náklady specifikoval.

4) Obě faktury byly uhrazeny třemi platbami; 26. listopadu 1998 bylo uhrazeno 120 000 Kč, 12. 11. 1999 30 000 Kč a 15. 11. 1999 120 000 Kč.

5) Není podstatné, zda žalovaný faktury podepsal, nýbrž to, že si na jejich základě vyplatil z konkursní podstaty v letech 1998 a 1999 výše uvedené částky, aniž v řízení prokázal (přes výzvu a poučení soudu prvního stupně ze dne 16. 1. 2009), že tyto částky použil na úhradu „svých účelně vynaložených nákladů (hotových výdajů)“.

6) Soud prvního stupně správně konstatoval, že předloženým vyjádřením k přehledu příjmů a výdajů z 2. 4. 2003 nedoložil žalovaný právo účtovat uvedené částky.

7) Správce konkursní podstaty není oprávněn účtovat náklady na vrub podstaty v paušální výši; každý jednotlivý výdaj musí doložit a odůvodnit účelnost jeho vynaložení.

8) Převážnou část tvrzených výdajů žalovaného v letech 1998 a 1999 mělo představovat jízdné, účetnictví a administrativa (v každém roce 264 000 Kč z celkem 309 600 Kč žalovaným vyčíslených nákladů). Žalovaný však nespecifikoval jedinou cestu, uskutečněnou v zájmu správy konkursní podstaty, ani nekonkretizoval náklady „účetnictví a administrativy“.

9) Nutno zdůraznit, že jako správce konkursní podstaty žalovaný v žádném případě nemohl k tíži konkursní podstaty účtovat náklady na provoz své advokátní kanceláře či činnosti spojené s pronájmem nebytových prostor. Na uvedených závěrech nemůže ničeho změnit ani to, že kromě výkonu těchto činností žalovaný dále působil jako správce konkursní podstaty i v jiných konkursních řízeních. V případě vynaložených hotových výdajů tak byl povinen doložit, k tíži které konkursní podstaty byl ten který výdaj vynaložen a že se tak stalo účelně.

10) Hodnocení svědeckých výpovědí soudem prvního stupně má odvolací soud za přiléhavé, přičemž zdůrazňuje, že ani doložení souhlasu věřitelského výboru s vyplacením údajné náhrady hotových výdajů by soudu neznemožnilo přezkoumat účelnost a správnost výše vyplacených částek; srov. závěry formulované Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 7. 1. 2010, sp. zn. 29 Cdo 66/2007 (jde o usnesení uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 8, ročník 2011, pod číslem 119, které je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže – veřejnosti dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu).

11) Odvolací soud shrnuje, že žalovaný v řízení neprokázal důvod poskytnutí částky 270 000 Kč. Její výplatou tak porušil povinnost postupovat při správě konkursní podstaty s odbornou péčí a svým jednáním zapříčinil vznik škody dle ustanovení § 420 odst. 1 obč. zák., jež se rovná výši neoprávněně vyplacených finančních prostředků.

12) Námitka promlčení práva na náhradu škody ve výši 270 000 Kč není důvodná. K zachování subjektivní promlčecí doby dle ustanovení § 106 odst. 1 obč. zák. se odvolací soud vyslovil již ve svém (zrušujícím) usnesení ze dne 30. 9. 2008 a na závěrech tam uvedených nemá potřebu ničeho měnit. K otázce počátku běhu této promlčecí doby srov. též rozsudek Nejvyššího soudu

ze dne 2. 9. 2009, sp. zn. 29 Cdo 3525/2007 (správně jde o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 9. 2009, sp. zn. 29 Cdo 3526/2007, uveřejněný pod číslem 82/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

13) Žalobkyně tak v řízení prokázala právo na zaplacení náhrady škody ve výši 270 000 Kč, které není promlčeno. Důvodný je i požadavek na uhrazení úroků z prodlení z žalované částky za dobu od 20. 12. 2000 do zaplacení. Splatnost pohledávky z titulu náhrady škody nastala v den následující po dni doručení výzvy k zaplacení žalované částky (původním žalobcem) žalovanému (§ 563 obč. zák.), tj. 1. 12. 2000. Od 2. 12. 2000 je žalovaný v prodlení dle ustanovení § 517 odst. 1 obč. zák. Protože nárok na náhradu škody vychází z občanského zákoníku (§ 420 odst. 1 obč. zák.), je i právo na zaplacení úroků z prodlení nutno posuzovat podle příslušných ustanovení občanského zákoníku (§ 517 odst. 2 obč. zák.) a nikoliv dle obchodního zákoníku, čemuž odpovídá právo na zaplacení úroků z prodlení z žalované částky v sazbě 10 %.

Žalovaný podal proti prvnímu výroku rozsudku odvolacího soudu dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c), odst. 3 o. s. ř., namítaje, že jsou dány dovolací důvody uvedené v § 241a odst. 2 o. s. ř., tedy, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (odstavec 2 písm. a/) a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odstavec 2 písm. b/), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí spatřuje dovolatel v tom, že v něm jde o otázku, která dosud nebyla řešena v rozhodnutí dovolacího soudu.

K tomu uvádí, že v období, kdy vykonával funkci správce konkursní podstaty úpadce „nebyla dostatečně upravena právní povaha konkursní podstaty, a to jako majetkový statek, který by byl způsobilý bez další zákonné úpravy jako celek k převzetí dalším správcem pouhým jmenováním soudu, a to bez jakéhokoli protokolu o obsahu, potvrzeného soudem“. Podle dovolatele jde o režim, který lze co do konkretizace srovnat se zákonnou úpravou postoupení pohledávek a přebírání závazků.

Nelze se proto ztotožnit s názorem, že při odvolání správce konkursní podstaty a jmenování nového správce konkursní podstaty není nutná součinnost soudu jako orgánu dohledu, jak je mu ukládáno tehdejším režimem zákona o konkursu a vyrovnání. Při změně správců konkursní podstaty tedy nic nebránilo soudu v provedení inventarizace správy správce konkursní podstaty s konkrétním uvedením aktiv a pasiv, když nešlo o nově zřízený konkurs, ale o pokračování v zahájeném konkursu.

Dovolací argumentaci v rovině všech uplatněných dovolacích důvodů opírá dovolatel o následující tvrzení:

1) Dovolatel především soudům vytýká, že neprovedly důkaz výslechem jím navrženého svědka Ing. Č. z „K. banky V.“, který měl vypovídat ke způsobu čerpání výdajů správce konkursní podstaty; to mělo vést k objasnění opodstatněnosti výdajů v činnosti dovolatele jako správce konkursní podstaty úpadce.

2) Nelze opomenout, že dovolatel se svými pracovníky prováděl současně 14 konkursů a úkony pro jednotlivé konkursy se opakovaly, což bylo důvodem, pro který věřitelský výbor schválil alikvotní paušální výdaje (k čemuž přiléhavě vypovídal svědek P. H., jenž sám vypracovával a konkursní soudkyni předkládal pravidelná měsíční hlášení především o příjmech a výdajích správce konkursní podstaty).

3) Soudy opomenuly zhodnotit skutečnost, že až po odvolání dovolatele z funkce správce konkursní podstaty byl zvolen zcela nový věřitelský výbor, který až následně „rozporoval" způsob čerpání výdajů správce konkursní podstaty a „nehodlal pochopit pracovní a nákladovou součinnost s ostatními konkursy".

4) Věřitelský výbor, který spolupracoval s dovolatelem jako správcem konkursní podstaty, totiž prováděl pravidelné kontroly hospodaření správce konkursní podstaty, jak hodnověrně potvrdila JUDr. D. G. z Finančního úřadu V. M. (člena tehdejšího věřitelského výboru).

5) Zcela opomenuto bylo zhodnocení důsledků dalších změn v osobě správců konkursní podstaty (JUDr. H. a žalobkyně) a způsobu, jakým přebírali funkce. Poté, co dovolatel nahlédl do konkursního spisu, zjistil, že jeho obsahem nejsou prvotní účetní doklady o nákladech správy, tj. refakturace, a to výkazy o jízdném pracovníků správce konkursní podstaty, mzdové náklady za skladové hospodářství, náklady za pronájem skladů, administrativní náklady jako je telefonní provoz, kancelářské práce, odběr elektrické energie, vodné a stočné atd.

6) „Tristní" je tvrzení soudu prvního stupně, podle kterého:
„Tvrzení žalovaného, že náklady na správu konkursní podstaty byly projednávány věřitelským výborem a pravidelně zasílány konkursnímu soudu, považuje soud za účelové. Naopak u krajského soudu vypovídal svědek P. H. o tom, že sám byl autorem těchto zpráv, které doručoval konkursnímu soudu. Soudce krajského soudu si tuto skutečnost mohl ověřit jak studiem konkursního spisu sp. zn. 13 K 72/94 a i projednáním u konkursní soudkyně, když tito soudci jsou na jednom pracovišti."
Soudce soudu prvního stupně se v tomto případě dopustil zjevné libovůle, když se ani nesnažil prokázat, v čem mělo být účelové tvrzení dovolatele, a navíc nedokázal vysvětlit, jakou povinnost porušil dovolatel, když zúčtoval alikvotně náklady všem spravovaným konkursům a účetnictví nebylo možné vést jiným způsobem, neboť vznikaly společné náklady (archiv, doprava a ostatní výdaje).

7) Nelze souhlasit s hodnocením odvolacího soudu, že se zcela ztotožňuje s důkazním hodnocením soudu prvního stupně, zejména svědků. Shora uvedené naopak opětovně signalizuje, že takové stanovisko odvolacího soudu nelze z celého jednání dovodit. V rozporu se zásadou spravedlivého procesu je tvrzení odvolacího soudu: „Kromě toho je nutno zdůraznit, že ani doložení souhlasu věřitelského výboru s vyplacením údajné náhrady hotových výdajů by soudu neznemožnilo přezkoumat účelnost a správnost výše uvedených částek." Z tohoto textu nelze dovodit, co jím bylo míněno.

8) Není nevýznamné, že oba soudy nesplnily povinnost prokázání škody, jejího vzniku a příčinné souvislosti. Prostým opakováním zákonného textu (správce je povinen při výkonu funkce postupovat s odbornou péčí a odpovídá za škodu vzniklou porušením povinností, které mu ukládá zákon nebo mu uloží soud) nelze nahradit povinnost soudu konkrétně prokázat kterou povinnost dovolatel porušil jako správce konkursní podstaty úpadce (k čemuž soudy nedospěly). I na tomto místě dovolatel zdůrazňuje, že konkursní soudce ani v jednom případě nezjistil (v rámci dohlédací činnosti) jakékoliv porušení povinnosti při výkonu funkce správce konkursní podstaty.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud úvodem poznamenává, že jelikož zjevně nejde o spor vyvolaný konkursem (srov. § 9 odst. 3 písm. t/ o. s. ř., ve znění účinném ke dni podání žaloby), nýbrž o spor ve smyslu ustanovení §

9 odst. 3 písm. i) o. s. ř. (ve znění účinném ke dni podání žaloby), podává se rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. 12. 2012) z bodu 7., článku II., zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Nejvyšší soud pak shledává dovolání přípustným podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., když zásadní právní význam napadeného rozhodnutí přisuzuje řešení otázky (dovoláním /podle obsahu/ předestřené), způsobu předání funkce zproštěným správcem konkursní podstaty úpadce a s tím související otázky zúčtování nákladů spojených s udržováním a správou konkursní podstaty úpadce, respektive hotových výdajů správce konkursní podstaty úpadce. Potud jde zčásti o otázku dovolacím soudem neřešenou a zčásti o otázku, jejíž výklad v napadeném rozhodnutí odporuje (jak dále popsáno) dosavadní judikatuře Nejvyššího soudu.

V mezích dovolatelem uplatněných dovolacích důvodů se Nejvyšší soud zabýval nejprve správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Podle ustanovení § 8 ZKV správce je povinen při výkonu funkce postupovat s odbornou péčí a odpovídá za škodu vzniklou porušením povinností, které mu ukládá zákon nebo mu uloží soud (odstavec 2). Správce má nárok na odměnu a na náhradu hotových výdajů. Nároky správce se uspokojují z konkursní podstaty, a pokud k tomu nestačí, ze zálohy na náklady konkursu složené navrhovatelem. Dohody správce uzavřené s účastníky řízení o jiné odměně nebo náhradě jsou neplatné. Vyúčtování odměny a nákladů provede správce v konečné zprávě, a není-li jí, při zrušení konkursu; předtím mu soud může povolit zálohy. Věřitelé jsou se souhlasem soudu oprávněni na základě rozhodnutí věřitelského výboru poskytnout správci zálohu k úhradě jeho výdajů, a to i opětovně; při poskytnutí zálohy může být určen účel, na nějž má být vynaložena, a podmínky jejího vyúčtování (odstavec 3). Z důležitých důvodů může soud na návrh některého z účastníků nebo správce anebo i bez návrhu zprostit správce funkce. Zprostí-li soud správce jeho funkce, ustaví nového správce. Zproštěním funkce nezaniká správcova odpovědnost podle odstavce 2 za dobu výkonu funkce. Správce, který byl funkce zproštěn, je povinen řádně informovat nového správce a dát mu k dispozici všechny doklady (odstavec 5).

Dle ustanovení § 11 odst. 5 ZKV věřitelský výbor volí ze svého středu předsedu a místopředsedu, dohlíží na činnost správce a plní úkoly stanovené tímto zákonem nebo uložené mu soudem. Je oprávněn podávat soudu návrhy týkající se průběhu řízení.

Z ustanovení § 29 ZKV plyne, že správce podává soudu zprávy o zpeněžování majetku z podstaty. Konečnou zprávu spolu s vyúčtováním své odměny a výdajů předloží soudu po zpeněžení majetku z podstaty. Odměnu a výdaje vyúčtují i zvláštní správci a zástupce správce, jakož i ti, kdo byli soudem v průběhu řízení funkce správce zproštěni (odstavec 1). Soud přezkoumá konečnou zprávu o zpeněžení majetku z podstaty a o vyúčtování odměny a výdajů, odstraní po slyšení správce shledané chyby anebo nejasnosti a uvědomí o konečné zprávě a vyúčtování úpadce a konkursní věřitele. Upozorní přitom, že do 15 dnů ode dne, kdy konečná zpráva a vyúčtování byly vyvěšeny na úřední desce soudu, mohou proti nim podat námitky (odstavec 2). Konečnou zprávu a vyúčtování projedná soud při jednání, ke kterému obešle správce, úpadce a konkursní věřitele, kteří podali námitky, a

věřitelský výbor, a rozhodne o ní usnesením, které jim doručí a vyvěsí na úřední desce soudu (odstavec 3).

Z ustanovení § 31 odst. ZKV se pak podává, že nároky na vyloučení věci z podstaty (§ 19 odst. 2), pohledávky za podstatou (§ 31 odst. 2), nároky na oddělené uspokojení (§ 28) a pracovní nároky (§ 31 odst. 3) lze uspokojit kdykoliv v průběhu konkursního řízení. Jiné nároky lze uspokojit jen podle pravomocného rozvrhového usnesení (odstavec 1). Pohledávkami za podstatou, pokud vznikly po prohlášení konkursu, jsou (mimo jiné) hotové výdaje a odměna správce podstaty (odstavec 2 písm. a/), náklady spojené s udržováním a správou podstaty (odstavec 2 písm. b/).

V této podobě platila citované ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání v době, kterou (co do dovolatelem účtovaných částek) pokrývají obě faktury, jichž se týká dovolání. V době, kdy byl dovolatel zproštěn výkonu funkce (podle skutkových závěrů soudů nižších stupňů se tak stalo na základě usnesení konkursního soudu ze dne 3. 10. 2000, jež se stalo vykonatelným 4. 10. 2000), pak ustanovení § 8, § 11 a § 29 ZKV doznala změn novelou provedenou s účinností od 1. 5. 2000 zákonem č. 105/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Text § 8 odst. 2 ZKV byl doplněn o další dvě věty (jejichž obsah nemá vliv na posuzovanou věc), odstavec 5 se ve struktuře § 8 ZKV posunul (stal se z něj odstavec 6) a § 8 odst. 3 ZKV doznal (z obsahového hlediska) změny textem věty čtvrté (Soud může podle okolností případu konkursní odměnu stanovenou podle zvláštního předpisu přiměřeně zvýšit nebo snížit.) a věty šesté (Činnosti, k nimž je správce povinen, může správce zadat třetím osobám na účet podstaty jen se souhlasem věřitelského výboru.).

Text § 11 odst. 5 ZKV pak byl výslovně doplněn o pravomoc věřitelského výboru „průběžně schvalovat výši a správnost hotových výdajů správce a nákladů spojených s udržováním a správou podstaty“.

Text § 29 odst. 1 ZKV byl doplněn potud, že povinnost podávat zprávy o zpeněžování majetku z podstaty byla správci konkursní podstaty rozšířena potud, že kromě soudu má tyto zprávy podávat i věřitelskému výboru.

Podle ustanovení § 420 obč. zák. (jež po celé rozhodné období nedoznalo změn) každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti (odstavec 1). Škoda je způsobena právnickou osobou, anebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají; jejich odpovědnost podle pracovněprávních předpisů není tím dotčena (odstavec 2). Odpovědnosti se zprostí ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil (odstavec 3).

Nejvyšší soud ustálil rozhodovací praxi soudů při posuzování odpovědnosti správce konkursní podstaty za škodu vzniklou účastníkům konkursního řízení nebo třetím osobám v důsledku porušení povinnosti uložené správci konkursní podstaty zákonem nebo soudem v souvislosti s výkonem této funkce již v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 2123/2001, uveřejněném pod číslem 88/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, v němž uzavřel, že za takto vzniklou škodu odpovídá správce konkursní podstaty podle § 420 odst. 1 obč. zák. Jak se dále podává i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. 29 Cdo 2225/2008, uveřejněného pod číslem 63/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, odpovědnost správce konkursní podstaty za škodu vzniklou účastníkům konkursního řízení nebo třetím osobám v důsledku porušení povinnosti uložené správci konkursní podstaty zákonem nebo soudem v souvislosti s výkonem této funkce je osobní majetkovou odpovědností správce konkursní podstaty.

V takto ustaveném právním rámci patří k předpokladům vzniku obecné občanskoprávní odpovědnosti správce konkursní podstaty za způsobenou škodu: 1) porušení právní povinnosti (protiprávní úkon), 2) vznik škody, 3) příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody (kausální nexus) a 4) zavinění. První tři předpoklady jsou objektivního charakteru a důkazní břemeno ohledně nich leží na poškozeném. Zavinění je subjektivní povahy a jeho existence ve formě nedbalosti nevědomé se předpokládá (§ 420 odst. 3 obč. zák.); naopak škůdce prokazuje, že škodu nezavinil (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 3. 2003, sp. zn. 29 Odo 379/2001, uveřejněný pod číslem 56/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 29 Odo 1220/2005, uveřejněný pod číslem 33/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Správce konkursní podstaty je, zjednodušeně řečeno, správcem cizího majetku, konkrétně správcem úpadcova majetku nebo majetku ve vlastnictví jiných osob, na který se po dobu trvání účinků konkursu pohlíží jako na úpadcův.

Povinností správce konkursní podstaty postupovat při výkonu funkce s odbornou péčí (§ 8 odst. 2 ZKV) se rozumí i jeho povinnost konkursní podstatu řádně udržovat a spravovat. Správou konkursní podstaty se přitom rozumí zejména činnost (včetně právních úkonů a opatření z ní vyplývajících), která směřuje k tomu, aby nedocházelo ke znehodnocení konkursní podstaty, zejména aby nedošlo k odstranění, zničení, poškození nebo odcizení majetku, který do ní patří, aby majetek patřící do konkursní podstaty byl využíván v souladu se svým určením, jestliže tomu nebrání jiné okolnosti, a aby se konkursní podstata rozmnožila, lze-li takovou činnost rozumně očekávat se zřetelem k jejímu stavu a k obvyklým obchodním příležitostem (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 29 Odo 197/2003, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 8, ročníku 2004, pod číslem 160, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 29 Cdo 3037/2008, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 2, ročník 2011, pod číslem 26 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2012, sp. zn. 29 Cdo 1400/2010, uveřejněný pod číslem 110/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Při udržování a správě konkursní podstaty vznikají správci konkursní podstaty po prohlášení konkursu náklady s tím spojené, jež jsou v režimu § 31 odst. 2 písm. b) ZKV obsaženy v taxativním výčtu pohledávek za konkursní podstatou. Mezi pohledávky za konkursní podstatou řadí § 32 odst. 1 písm. a) ZKV též hotové výdaje (coby náklady správce konkursní podstaty, jež mají jednorázovou povahu a mezi které např. patří cestovní výdaje, hrazené správní a soudní poplatky, poštovné apod.).

V obou případech (jak u hotových výdajů správce konkursní podstaty, tak u nákladů spojených s udržováním a správou konkursní podstaty) zákon počítá s tím, že (jsou-li v konkursní podstatě odpovídající prostředky) takto vzniklé pohledávky mohou být (budou) uspokojovány kdykoliv v průběhu konkursního řízení (§ 32 odst. 1 ZKV).

V době do 30. 4. 2000 nebyl věřitelský výbor nadán pravomocí průběžně schvalovat výši a správnost hotových výdajů správce a nákladů spojených s udržováním a správou podstaty, ustanovení § 11 odst. 5 ZKV, v tehdejším znění, mu však dovolovalo dohlížet na činnost správce konkursní podstaty i tak, že bude požadovat informace o správcem vynaložených (z konkursní podstaty uhrazených nebo jí na vrub přičtených) hotových výdajích a nákladech spojených s udržováním a správou podstaty.

Při pravidelném chodu věcí (při kontinuálním výkonu funkce správcem konkursní podstaty) má konečné slovo při schvalování hotových výdajů a odměny správce konkursní podstaty, jakož i při schvalování nákladů spojených s udržováním a správou konkursní podstaty (lhostejno, zda již uhrazených) konkursní soud postupem podle § 29 ZKV, jenž ústí ve vydání usnesení o (ne)schválení konečné zprávy a vyúčtování odměny a výdajů správce konkursní podstaty. K tomu, že i s přihlédnutím k dikci § 11 odst. 5 ZKV, ve znění účinném od 1. 5. 2000, má konečné slovo při

posouzení účelnosti vynaložených hotových výdajů správce konkursní podstaty a nákladů spojených s udržováním a správou podstaty konkursní soud, srov. i (odvolacím soudem zmíněné) usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 66/2007.

Pro případ, že správce konkursní podstaty je zproštěn výkonu funkce před schválením konečné zprávy (a tam, kde není konečné zprávy, před zrušením konkursu) ustanovení § 8 odst. 5 ZKV (od 1. 5. 2000 § 8 odst. 6 ZKV) pouze ozřejmuje, že takový správce je povinen řádně informovat nového správce a dát mu k dispozici všechny doklady. Ustanovení § 29 odst. 1 ZKV pak počítá s tím, že odměnu a výdaje vyúčtují i ti, kdo byli soudem v průběhu řízení funkce správce zproštěni, což odpovídá dikci § 8 odst. 3 ZKV (o tom, že vyúčtování odměny a nákladů provede správce konkursní podstaty v konečné zprávě, a není-li jí, při zrušení konkursu, přičemž předtím mu soud může povolit zálohy). Ve světle závěrů obsažených v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 29 Cdo 2701/2009, uveřejněném ve zvláštním čísle časopisu Soudní judikatura I., ročník 2012 (Judikatura konkursní a insolvenční), pod číslem 7, přitom též platí, že při uplatňování svých neuspokojených nároků (např. právě neuhrazených hotových výdajů) má bývalý správce konkursní podstaty postavení věřitele s pohledávkami za konkursní podstatou.

Jinak řečeno, i tam, kde v průběhu konkursního řízení dojde k „výměně“ správce konkursní podstaty, předpokládá zákon o konkursu a vyrovnání, že konečné rozhodnutí o účelnosti hotových výdajů bývalého správce konkursní podstaty a nákladů spojených s udržováním a správou konkursní podstaty, jež bývalý správce konkursní podstaty uspokojil v průběhu konkursního řízení z majetku konkursní podstaty, je v rukou konkursního soudu, který rozhodnutí vydává postupem podle § 29 ZKV (srov. např. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2013, sp. zn. 29 Cdo 301/2011).

K řečenému srov. mutatis mutandis též závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2012, sp. zn. 29 Cdo 4201/2010, uveřejněném pod číslem 22/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Tam Nejvyšší soud ozřejmil (ve vztahu k odměně správce konkursní podstaty), že pravomocné rozhodnutí, jímž konkursní soud určí v rámci usnesení o zrušení konkursu podle § 44 odst. 1 písm. a) ZKV odměnu správce konkursní podstaty, je pro účastníky konkursního řízení závazné. Takové rozhodnutí vytváří překážku věci pravomocně rozhodnuté ve sporu, jímž se správce konkursní podstaty domáhá po zrušení konkursu zaplacení této odměny vůči dřívějšímu úpadci.

Obvyklé (pravidelné) postupy konkursního soudu při rozhodování o hotových výdajích bývalého správce konkursní podstaty a jím uspokojených (z majetku konkursní podstaty) nákladů spojených s udržováním a správou konkursní podstaty ovšem selhávají tam, kde je správce konkursní podstaty zproštěn výkonu funkce právě proto, že konkursní podstatu spravoval nehospodárně nebo tam, kde taková skutečnost (nehospodárná správa konkursní podstaty) vyšla najevo poté, co správce konkursní podstaty zproštěný funkce z jiných příčin tuto funkci předá nebo má předat novému správci konkursní podstaty (srov. i § 8 odst. 5 ZKV /od 1. 5. 2000 § 8 odst. 6 ZKV/).

Řádné správě konkursní podstaty a naplňování účelu a cíle konkursního řízení pak mohou bránit nedostatky při předání funkce (což se může projevit zjištěním nového správce konkursní podstaty, že bývalý správce konkursní podstaty vynakládal prostředky konkursní podstaty na zapravení pohledávek za konkursní podstatou nehospodárně nebo že konkursní podstatu spravoval tak, že vynaložené částky nejsou řádně doloženy).

Právě proto, že o tom, zda schvaluje bývalým správcem konkursní podstaty takto vynaložené (z prostředků konkursní podstaty v průběhu konkursního řízení uspokojené) náklady spojené s udržováním a správou konkursní podstaty a hotové výdaje tohoto správce, rozhoduje konečným způsobem konkursní soud (§ 29 ZKV), je vyloučeno posuzovat tuto otázku jako předběžnou ve sporu o náhradu škody vedeném mimo rámec konkursního řízení (a mimo rámec sporů konkursem vyvolaných) před obecnými soudy. Takový postup (vyvedení sporu o schválení hotových výdajů

bývalého správce konkursní podstaty a jím vynaložených nákladů spojených s udržováním a správou konkursní podstaty mimo rámec konkursního řízení) vede k absurdním důsledkům, z nichž jeden se projevil i v této věci tím, že soud prvního stupně žalobu z větší části pravomocně zamítl pro promlčení nároku ještě předtím, než konkursní soud mohl (měl) rozhodnout (dle § 29 ZKV) o tom, zda tyto náklady schvaluje.

Nejsou-li podle nového správce konkursní podstaty splněny předpoklady pro budoucí schválení hotových výdajů a nákladů spojených s udržováním a správou konkursní podstaty, které z prostředků konkursní podstaty uspokojoval (jako pohledávky za podstatou) bývalý správce konkursní podstaty, projeví se tato okolnost zpravidla tím, že (nový) správce konkursní podstaty vede prostředky, jež byly (dle jeho mínění nehospodárně) vyplaceny z konkursní podstaty jako pohledávku vůči bývalému správci konkursní podstaty (případně též vůči osobám, jimž bývalý správce konkursní podstaty uspokojil jejich pohledávky coby náklad spojený s udržováním a správou konkursní podstaty). To ovšem pravidelně zabrání postupu podle § 29 ZKV, v jehož rámci má konečný závěr o účelnosti takového nakládání s prostředky konkursní podstaty učinit právě konkursní soud.

Řešení této situace je plně v rukou konkursního soudu a spočívá v tom, že konkursní soud za přiměřeného (analogického) užití v § 29 ZKV rozhodne o tom, zda schvaluje hotové výdaje bývalého správce konkursní podstaty a jím vynaložené náklady spojené s udržováním a správou konkursní podstaty (nikoliv již odměnu) i před tím, než bude novým správcem konkursní podstaty podána konečná zpráva o zpeněžování majetku z podstaty (s níž se dle § 29 odst. 1 ZKV pojí i povinnost všech dosavadních správců vyúčtovat svou odměnu a výdaje).

V rozsahu, v němž se takové rozhodnutí konkursního soudu týká nákladů spojených s udržováním a správou konkursní podstaty (§ 31 odst. 2 písm. b/ ZKV), pak slouží (může sloužit) coby podklad pro uplatnění takto prohospodařených částek vůči bývalému správci konkursní podstaty, není-li důvod požadovat vrácení takto odčerpaných prostředků od těch, jimž byly vyplaceny (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 29 Cdo 3933/2008, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 10 – 11, ročník 2011, pod číslem 164).

V rozsahu, v němž se takové rozhodnutí konkursního soudu týká hotových výdajů bývalého správce konkursní podstaty (§ 31 odst. 2 písm. a/ ZKV), je zjištění, že si tento správce konkursní podstaty tyto výdaje uhradil (vyplatil) z prostředků konkursní podstaty v rozsahu převyšujícím částku schválenou konkursním soudem, důvodem k tomu, aby konkursní soud sám uložil takovému správci konkursní podstaty (usnesením, proti němuž je odvolání přípustné a jež může být součástí usnesení o /ne/schválení těchto výdajů) povinnost vyplatit je zpět do konkursní podstaty. Srov. v tomto ohledu i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. 29 Cdo 738/2007, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 7 ročník 2011, pod číslem 105. Tam obsažený závěr, podle něhož samozřejmým předpokladem poskytnutí jakékoli zálohy na budoucí plnění jejímu příjemci je, že následně dojde k jejímu zúčtování, a že tam, kde výše poskytnuté zálohy nebo záloh převýší částku, na kterou příjemci záloh vznikl nárok podle poskytnutého plnění, příjemce přeplatek na záloze vrátí, je podle Nejvyššího soudu mutatis mutandis prosaditelný i ve vztahu k těm výdajům (zde hotovým výdajům správce konkursní podstaty), jejichž oprávněnost má být následně posvěcena (potvrzena) rozhodnutím příslušného orgánu (zde rozhodnutím konkursního soudu).

Do skončení konkursního řízení, dokud konkursní soud nerozhodne o tom, zda a v jaké výši schvaluje hotové výdaje bývalého správce konkursní podstaty případně výdaje, které bývalý správce konkursní podstaty vynaložil z prostředků konkursní podstaty jako náklady spojené s udržováním a správou konkursní podstaty (ať již v usnesení, jímž současně schválí konečnou zprávu podle § 29 ZKV, nebo v usnesení vydaném pro bývalého správce konkursní podstaty za přiměřené /analogické/ aplikace § 29 ZKV před schválením konečné zprávy), není oprávněn posuzovat účelnost vynaložení těchto hotových výdajů a nákladů spojených s udržováním a správou konkursní podstaty obecný soud ve sporu

vedeném mezi současným správcem konkursní podstaty (jako žalobcem) a bývalým správcem konkursní podstaty (jako žalovaným). Opačný postup by v konečném důsledku vedl k tomu, že tam, kde by obecný soud takovou žalobu zamítl proto, že bývalý správce konkursní podstaty postupoval (podle obecného soudu) s odbornou péčí, by ve skutečnosti vedl k popření či oslabení práv těch osob, které podle § 29 odst. 2 ZKV mají právo vznášet námitky proti konečné zprávě (typicky konkursní věřitelé a úpadce), a nadto by nevedl ke kýženému konečnému posouzení takové otázky právě proto, že výsledek sporu ony osoby (které nebyly účastníky řízení ve sporu o náhradu škody) nezavazuje.

Napadené rozhodnutí, jež z těchto závěrů nevychází, tedy v rovině právní neobstojí. Nadto nelze přehlédnout, že soudy nižších stupňů nepostavily najisto povahu pohledávek, o něž má (v režimu § 31 odst. 2 písm. a/ a b/ ZKV) jít. Soud prvního stupně se argumentačně vymezuje vůči nákladům spojeným s udržováním a správou konkursní podstaty (§ 31 odst. 2 písm. a/ ZKV), kdežto odvolací soud vůči hotovým výdajům (§ 31 odst. 2 písm. b/ ZKV).

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), napadené rozhodnutí v dovoláním dotčeném rozsahu (ohledně prvního výroku) zrušil včetně závislých výroků o nákladech řízení a potud vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 a 3 o. s. ř.).

Zabývat se existencí dalšího dovolacího důvodu (případně další dovolací argumentací) pokládá Nejvyšší soud vzhledem k výše formulovaným závěrům za zbytečné.